

JULIE EN HAAR HONDJES

THUIS VOOR ALTIJD

Andere boeken van Lorena Veldhuijzen bij Clavis

Julie en haar hondjes

Julie en haar hondjes 2. Drollensoep

Julie en haar hondjes 3. De koning van Babaroetsjka

Tussenkinderen

Kinderkaas

De wens van Ice Cream Boy

Het hondje van de buren

Het buitengewone leven van Benjamin Socks

De winnaar van het Grote Geluk

Het iets

Voor young adults

Ten. De Jaarling

Lorena Veldhuijzen

Julie en haar hondjes 4. Thuis voor altijd

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Illustraties: Deborah Dehaerne

Trefw.: vakantie, puppy's, scheiding

NUR 282

ISBN 978 90 448 5898 3

D/2025/4124/335

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

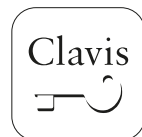
www.clavisbooks.com

Lorena Veldhuijzen

Julie en haar hondjes

*met illustraties van
Deborah Dehaerne*

1. Vakantie!

Eerst was de vader van Julie een schaap. De moeder van Julie was een cavia. En Julie een heks. Dat kwam door Lexxie Konfexxie. Lexxie Konfexxie wilde alles anders. Maar nu was Lexxie weg. En Julie was weer Julie. Alles was zoals eerst.

En daarom was alles goed.

Het oude tapijt lag weer op de vloer. De bank was ook terug. De vader van Julie had geen baard meer en de moeder van Julie had lang haar. Nep lang haar. Maar straks weer echt. De nep was maar voor even. Het haar moest groeien.

Alles was weer gewoon. Gewoon als altijd. Zonder tijd. Want de tijd, die was weer op.

‘Waar is mijn telefoon?’ riep de moeder van Julie.

‘Waar is mijn rechterschoen?’ riep de vader van Julie.

‘Ik moet naar mijn scharenfabriek!’ riep de moeder van Julie.

‘Ik moet naar mijn papierfabriek!’ riep de vader van Julie.

‘We moeten het echt anders doen!’ riepen ze allebei.

‘Nee, niet anders!’ zei Julie. ‘Want eerst was het anders. En toen werd alles stom en zwart-geel-wit. Door Lexxie Konfexxie.’

‘Anders-anders,’ zei de moeder van Julie. En toen begon ze te rennen. Zomaar ineens door de woonkamer. Achter mamahond Bonnie aan. Omdat Bonnie haar mobieltje had. Tussen de tanden.

‘Grrr!’ gromde Bonnie. De telefoon maakte geluid.

Tring! klonk het tussen de tanden.

‘Stop die hond!’ gilte de moeder van Julie.

‘Iemand belt mij. Dit is een noodgeval!’

Bonnie rende rond de tafel met de moeder van Julie achter Bonnie aan. En de vader van Julie achter de moeder van Julie. Maar Julie niet. Julie sprong. Op de stoel. En van de stoel op de tafel.

‘Zit!’ Julie stak haar hand op. Als een echte politieagent.

Bonnie keek op. Naar Julie op de tafel.

‘Bonnie, dit is geen botje,’ zei Julie. ‘Laat los!’

De bek van Bonnie ging open en de telefoon viel. Op de grond.

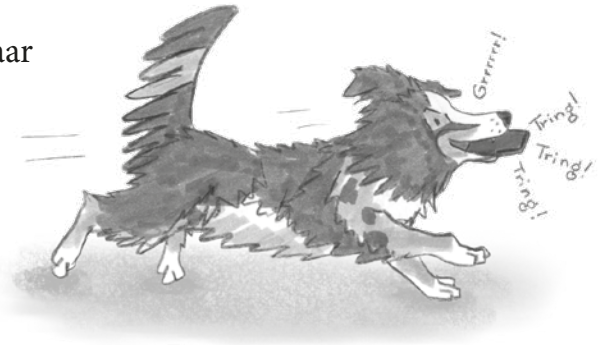
Nu zat er een gat in. In het glas van de mobiel.

‘Mijn telefoon!’ De moeder van Julie dook naar de grond. Nu leek ze ook op een hond. Maar dan zonder staartje. ‘Mijn scherm! De letters doen raar!’ Ze schudde de telefoon heen en weer.

‘Zet dat mormel in een kooi!’ riep de vader van Julie.

‘Bonnie is geen mormel. Bonnie is een hond,’ zei Julie.

En toen begonnen Bruintje, Blackie en Blondie te blaffen. Want zij waren ook hondjes. Kindjes van Bonnie. Als je een kindje bent, doe je soms zomaar

iets *perongeluks*. Op het tapijt. Een heel klein poepje. Dan wordt het drollensoep. Of een heel klein plasje dat lijkt op limonade.

De vader van Julie keek naar de hondjes en de plasjes.

De moeder van Julie keek naar haar telefoon. De letters dansten in het rond. Eigenlijk was het een feestje, in de telefoon.

‘Wat ben ik toe aan rust,’ zei de vader van Julie.

‘Zon en zee,’ zei de moeder van Julie.

‘Vakantie!’ gilte Julie. En toen rende ze naar buiten. Daar sprong ze op de trampoline, zo hoog dat ze bijna de wolken kon aanraken. En de zee. Van de vakantie. Aan de andere kant van de wereld.

2. Meneer Eik

‘We gaan op vakantie,’ zei Julie tegen Peter.

Julie en Peter waren op het schoolplein. Julie zat in meneer Eik. Meneer Eik was een boom. Midden op het schoolplein. Meneer Eik was heel oud. Dat zag je aan zijn stam. De stam was zijn been. Hij had er maar één. Zijn been zat vol rimpels. Hij had ook wortels. De wortels begonnen onderaan de stam. Dat waren zijn tenen. Een voet met kromme tenen. Kromme tenen in de grond. Meneer Eik had tijd, *altijdtijd* voor iedereen. Daarom was het fijn daar boven.

Peter zat ook in meneer Eik. Naast Julie. Op een tak. Achter de bladeren.